

«Ти був наймолодший, сину мій Андрій ...»

Калиш Андрій Володимирович

28.02.1995- 03.09.2022

Автор статті: Тарасова Софія, Волицька загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Керівник роботи: Соронь Ольга Богданівна, Волицька загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів, керівник гуртка військово-патріотичного виховання «Джура»

Народився майбутній Герой в м. Червоноград у родині Володимира та Марії Калиш, і був наймолодшим із трьох синів. Сім'я певний час проживала в місті. Потім було повернення у с. Велике, звідки родом батько Андрія. Саме тут, у невеличкому мальовничому селі над Західним Бугом, у великій, дружній, працьовитій сім'ї минали дитячі та юнацькі роки хлопця. Андрій зростав допитливим, життєрадісним, добрим, відкритим і справедливим. Саме так відгукуються про нього односельці.

Навчаючись у школі, Андрій став активним учасником гуртка під керівництвом народного митця, різьбяр по дереву В. Заремби. Хлопець брав участь у районних форумах обдарованої молоді у 2006-2007рр. і став переможцем у номінаціях «Різьба по дереву» та «Художнє аранжування». В родині дуже пишаються цим і трепетно зберігають грамоти.

Закінчивши школу, пішов працювати, мав амбітні плани на

майбутнє. Андрій продовжив родинну традицію – працював у будівельній бригаді ТЗОВ «Галичхутро», яке стало наступником відомого в Україні Сокальського звіроплемгоспу. Тут від початку заснування господарства працювали і зараз працюють практично всі члени шанованої в селі великої, дружної і працьовитої родини Калиш.

Сім'я, родина, батьки завжди були в пріоритеті для хлопця. Мати, п. Марія, згадала таку подію. Батько був учасником АТО в 2014-2015рр. Під час служби потрапив до військового госпіталю в Києві, де потребував тривалого лікування та догляду. Андрій прийняв виважене рішення – поїхав до столиці і доглядав батька в післяопераційний період.

Свою майбутню дружину зустрів ще у шкільні роки. Тоді й почалася красива історія кохання Андрія та Соломії. 30 січня 2016 р. пара одружилася. Прожили в любові та злагоді шість щасливих років. Виховували двох діток – синочків Дениса й Тимофія. Спочатку молода сім'я проживала в с.Великому, а потім переїхали в с. Поторицю.

Коли почалася війна, Андрій став активним учасником сільської самооборони, чергував на блокпостах. Як згадує дружина Соломія, 28 лютого чоловік запросив рідних на свій день народження. Коли хтось сказав, що зараз не кращий час для святкування, Андрій наполіг, щоб усі прибули. Він сказав: «Можливо, це мій останній день народження, тому хочу бачити вас усіх». Не про святкування йшлося... Саме в цей день Андрій оголосив про своє рішення піти добровольцем на війну. На початку березня пішов у військкомат, пройшов військово-лікарську комісію. «Я бачила його рішучість, я знала, що відмовляти його – марна справа. Рано чи пізно, він став би на захист України», – згадує дружина.

Через кілька днів Андрій уже був у навчальному центрі на Львівщині. Після ворожого ракетного удару 12 березня був переведений на службу в Черкаси, а потім на Донеччину. Підрозділ, в якому служив наш Герой, тримав фронт в районі населеного пункту Авдіївка. До ворожих позицій було метрів зо двісті.

Коли на короткий час підрозділ відвели з позицій на відпочинок, Андрій зробив приємну несподіванку своїм діточкам. Вони отримали пакунок «від тата з війни». Як чекали діти цього пакунка, як щиро раділи приємним дрібничкам та іграшкам, особливо надувним м'ячам!

А потім в кінці серпня 2022 р. хлопців перевели на нові позиції. Були шалені обстріли. Ворог бив з усіх видів зброї. Артилерійський снаряд влучив у бліндаж наших захисників. Андрій прикрив свого побратима, який отримав численні осколкові поранення, проте вижив, а сам отримав поранення, несумісні з життям... Сталося це 3 вересня 2022р.

Страшне горе відгукнулося гострим болем в серці кожного мешканця с.Велике. Всім селом зустрічали молодого Героя, який на щиті востаннє повернувся до рідного дому. «Нема мого синочка, – не стримуючи сліз, шепоче мати Марія. – Цей біль назавжди зі мною». І згадує, як нещодавно вона потрапила до лікарні. Часто стояла біля вікна палати, сумна й замислена. Протягом усього періоду лікування до вікна прилітала маленька жовтенька пташечка, ніби душа рідного сина, що завжди хоче бути поряд з матір'ю.

А тим часом, підростають двоє синочків-соколиків нашого Героя. Денискові шість років, і він уже школяр, а Тимофійко на рік молодший. Зі слів дружини Соломії, діти дають їй сили жити. Вона мріє виховати синів чесними, справедливими, працьовитими, відповідальними та надійними людьми, бо саме таким був їх тато. Мріє про їх щасливу долю під мирним небом. І хоче, щоб у дітей залишилися найкращі спогади про батька-Героя.

Ми віримо, що так і буде. Україна переможе! Життя переможе! Слава Україні та її Героям!

Відходять ген у засвіти Герої,
Додому повертають на щиті,
Щоб в мирі жили люди між собою,
Щоб горя не було у нас в житті.
Відходять ген у засвіти Герої,
А матері сивіють на очах.
Дружини молоді в безмежній горі,
А в поглядах дітей тривога й страх.
Відходять ген у засвіти Герої,
Щоб Україна вільною була,
Щоб у полях пшениці золотої
Дзвеніла ніжна музика любові і тепла.
Відходять ген у засвіти Герої...